

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Tomáše Langáška a soudců JUDr. Viktora Kučery (soudce zpravodaj) a JUDr. Petra Průchy v právní věci žalobce: J. G., zast. JUDr. Monikou Čírtkovou, advokátkou se sídlem Politických vězňů 44, Kolín, proti žalovanému: **Ministerstvo práce a sociálních věcí**, se sídlem Na Poříčním právu 1, Praha 2, ve věci rozhodnutí žalovaného ze dne 6. 6. 2017, č. j. MPSV-2017/119673-912, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 30. 10. 2018, č. j. 48 Ad 25/2017 - 98,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá.**
- II. Žalovanému **se** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **nepřiznává.**
- III. Ustanovené zástupkyni žalobce JUDr. Monice Čírtkové **se určuje** odměna za zastupování ve výši 2 600 Kč; tato částka jí bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 30 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Kasační stížností se žalobce (dále jen „stěžovatel“) domáhal zrušení výroku II. v záhlaví označeného rozsudku Krajského soudu v Praze (dále jen „krajský soud“), kterým byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí žalovaného ze dne 6. 6. 2017, č. j. MPSV-2017/119673-912. Tímto rozhodnutím žalovaný zamítl odvolání stěžovatele a současně potvrdil rozhodnutí Úřadu práce – krajské pobočky v Příbrami, kontaktního

pracoviště Nymburk (dále jen správní orgán I. stupně“) ze dne 8. 8. 2016, č. j. 17362/2016/NYM, kterým stěžovateli nepřiznal dávku mimořádné okamžité pomoci z důvodu hrozby vážné újmy na zdraví ve smyslu § 2 odst. 3 ve spojení s § 36 odst. 1 písm. a) zákona č. 111/2006 Sb., o pomoci v hmotné nouzi, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pomoci v hmotné nouzi“).

[2] Stěžovatel byl ode dne 20. 7. 2015 v evidenci uchazečů o zaměstnání bez nároku na podporu v nezaměstnanosti. Dne 30. 7. 2015 si požádal o příspěvek na živobytí, který mu nebyl přiznán rozhodnutím správního orgánu I. stupně ze dne 25. 8. 2015, což k odvolání stěžovatele potvrdil též žalovaný rozhodnutím ze dne 9. 11. 2015, neboť jeho rozhodný příjem přesahoval částku živobytí; proto odvolání stěžovatele zamítl, čímž bylo dané řízení ukončeno. Již v měsíci listopadu 2015 tak vznikl stěžovateli nárok na podání nové žádosti o tuto opakovanou dávku – příspěvek na živobytí, která předchází jednorázové dávce – mimořádné okamžité pomoci. To, že dávce o mimořádnou okamžitou pomoc předchází dávka v podobě příspěvku na živobytí, kterou musí přednostně uplatnit, bylo stěžovateli vysvětleno. V rámci ústního jednání při podání žádosti o dávku mimořádné okamžité pomoci dne 1. 8. 2016 mu bylo podle sepsaného protokolu nabídnuto, aby o příspěvek na živobytí znovu požádal, což stěžovatel odmítl v přesvědčení, že by tím „vyrušil“ příspěvek na živobytí, který mu nebyl předtím přiznán. Nepřiznání příspěvku na živobytí totiž stěžovatel napadl u krajského soudu žalobou odeslanou dne 22. 12. 2015, přičemž soudní řízení nebylo v době podání jeho žádosti o mimořádnou okamžitou pomoc skončeno.

[3] S ohledem na uvedené skutečnosti správní orgán I. stupně rozhodnutím ze dne 8. 8. 2016 nepřiznal stěžovateli dávku mimořádné okamžité pomoci. Vyšel z toho, že stěžovateli tuto jednorázovou dávku nelze poskytnout, pokud předtím neuplatnil nárokovou a opakovanou dávku příspěvek na živobytí. V takovém případě nelze stěžovatele považovat za osobu v hmotné nouzi a není možné mu požadovanou dávku přiznat. Stěžovatel se proti tomuto rozhodnutí odvolal. Žalovaný výše citovaným rozhodnutím ze dne 6. 6. 2017 odvolání zamítl a napadené rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrdil. Toto rozhodnutí žalovaného ve věci mimořádné okamžité pomoci stěžovatel napadl u krajského soudu žalobou odeslanou dne 13. 6. 2017 a vedenou pod sp. zn.: 48 Ad 25/2017.

[4] V mezidobí krajský soud rozsudkem ze dne 28. 11. 2016, č. j. 43 Ad 84/2015 – 46, zrušil shora zmíněné rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 11. 2015, jakož i jemu předcházející rozhodnutí ze dne 25. 8. 2015, a věc týkající se příspěvku na živobytí vrátil k dalšímu řízení. V něm správní orgán I. stupně – v souladu se závazným právním názorem krajského soudu – vycházel z rozhodného období v délce jednoho měsíce (červenec 2015, v němž došlo k podstatnému poklesu příjmu). Nicméně rozhodnutím ze dne 27. 1. 2017 stěžovateli požadovanou dávku – příspěvek na živobytí opět nepřiznal z důvodu, že jeho rozhodný příjem přesahoval částku živobytí. Stěžovatel rozhodnutí správního orgánu I. stupně napadl odvoláním, které žalovaný zamítl rozhodnutím ze dne 17. 5. 2017. Proti tomuto rozhodnutí žalovaného se stěžovatel bránil u krajského soudu žalobou odeslanou dne 19. 7. 2017 a vedenou pod sp. zn. 48 Ad 27/2017.

[5] Krajský soud usnesením ze dne 21. 12. 2017 obě uvedené věci s ohledem na jejich skutkovou i právní souvislost spojil s tím, že nadále budou vedeny pod sp. zn.: 48 Ad

pokračování

25/2017; následně rozsudkem ze dne 30. 10. 2018, č. j. 48 Ad 25/2017 – 98, o každé věci rozhodl jinak:

- I. Ve věci příspěvku na živobytí shledal žalobu důvodnou, neboť správní orgány v daném případě ustrnuly na posouzení naplnění zákonných podmínek pro vznik nároku na příspěvek na živobytí v měsíci podání žádosti, tj. v měsíci červenci 2017. S ohledem na zrušení původních rozhodnutí soudem však správní orgán I. stupně o podané žádosti rozhodoval až v měsíci lednu 2017 a v souladu § 38 odst. 3 *in fine* zákona o pomoci v hmotné nouzi tak byl povinen zkoumat též to, zda stěžovateli nevznikl ze zákona nárok na příspěvek na živobytí i počínaje srpnem 2015 a konče lednem 2017. Rozhodnutí žalovaného ze dne 17. 5. 2017 i jemu předcházející rozhodnutí správního orgánu I. stupně proto krajský soud jako nezákonné zrušil a věc vrátil k dalšímu řízení.
- II. Ve věci mimořádné okamžité pomoci naopak krajský soud žalobu jako důvodnou neshledal. Potvrdil názor žalovaného, že dávka mimořádné okamžité pomoci je dávkou subsidiární povahy a je namístě ji přiznávat skutečně teprve tam, kde nelze základní životní podmínky žadatele uspokojit jinou, trvalejší cestou. Bylo tedy na stěžovateli, aby požádal o příspěvek na živobytí, jehož prostřednictvím by získal nezbytné finanční prostředky. Nabízenou radu a poučení v tomto smyslu ovšem odmítl, ačkoli to nemohlo jakkoliv vést k ukončení řízení o podané žalobě ve věci jeho předchozí žádosti o příspěvek na živobytí (ze dne 30. 7. 2015), jak se stěžovatel nesprávně obával; případný závěr správních orgánů o nárocích počínaje srpnem 2015 by žádným způsobem neposuzoval existenci takového nároku v době předcházející. Stěžovatel tedy měl možnost podáním nové žádosti o příspěvek na živobytí svou nelehkou situaci jednoduše vyřešit, avšak ke své škodě tak neučinil. Správní orgán I. stupně potažmo žalovaný tak nemohl jinak, než mu požadovanou dávku mimořádné okamžité pomoci nepřiznat. Proto krajský soud žalobu v této věci zamítl.

II. Kasační stížnost a průběh řízení o ní

[6] Proti poslední citovanému rozsudku krajského soudu podal stěžovatel kasační stížnost – a to v rozsahu jeho výroku II., tj. toliko ve věci týkající se dávky mimořádné okamžité pomoci. Poukázal přitom na to, že odůvodnění napadeného rozsudku ve vztahu k zamítavému výroku pod bodem II. je rozporné s odůvodněním zrušujícího výroku pod bodem I.

[7] Ve věci příspěvku na živobytí krajský soud dospěl k závěru, že žalovaný, resp. správní orgán I. stupně o přiznání tohoto příspěvku za dobu od srpna 2015 mohl a měl rozhodnout na základě stěžovatelem podané žádosti, byť bylo konstatováno, že za měsíc červenec 2015 žalobci nárok na tuto dávku nevznikl. Dle stěžovatele tedy nebylo nutné poslechnout poučení či dobře míněnou radu správního orgánu I. stupně a podat novou žádost o přiznání příspěvku na živobytí. Stěžovatel totiž – v důsledku právního názoru krajského soudu – takovou žádost fakticky podanou měl, pouze ji správní orgán I. stupně nesprávně posoudil a nezabýval se jí. Správní orgán I. stupně tak poučoval stěžovatele o nutnosti podat si novou žádost nadbytečně a zejména protiprávně. Absencí rozhodnutí o žádosti o přiznání příspěvku na živobytí za dobu od srpna 2015 vytvořil správní orgán I.

stupně sám protiprávní situaci, a touto situací, resp. neochotou stěžovatele postupovat způsobem, který určil, následně odůvodnil své rozhodnutí ve věci dávky mimořádné okamžité pomoci. Takový stav nelze dle názoru stěžovatele akceptovat a krajský soud měl zrušit rozhodnutí ve věci mimořádné okamžité pomoci; tím by vznikl prostor pro nové posouzení situace ve světle závěru krajského soudu, který učinil ve věci příspěvku na živobytí. Vzhledem k tomu, že krajský soud naznačeným způsobem nepostupoval, stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud jeho rozsudek v napadeném rozsahu (výroku II.) zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

[8] Žalovaný k předložené kasační stížnosti jen stručně konstatoval, že napadený rozsudek považuje za věcně správný a navrhl zamítnutí kasační stížnosti.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[9] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že kasační stížnost byla podána včas, směřuje proti rozhodnutí, proti němuž je podání kasační stížnosti přípustné, a stěžovatel je řádně zastoupen dle § 105 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). Poté přezkoumal napadený rozsudek krajského soudu v rozsahu kasační stížnosti a v rámci uplatněných důvodů, ověřil při tom, zda napadený rozsudek netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.), a dospěl k následujícímu závěru.

[10] Kasační stížnost není důvodná.

[11] O co je posuzovaná věc složitější skutkově, o to jednodušší je právně; spor je veden v zásadě jen o to, zda měl krajský soud zrušit spolu s rozhodnutím žalovaného ve věci příspěvku na živobytí i jeho rozhodnutí ve věci mimořádné okamžité pomoci, protože obě věci spolu souvisí.

[12] O skutkové i právní souvislosti obou věcí skutečně není pochyb – jde o dávky pomoci v hmotné nouzi, o které stěžovatel postupně žádal. Nejprve, dne 30. 7. 2015, požádal o příspěvek na živobytí, který mu nebyl přiznán, což žalovaný potvrdil rozhodnutím ze dne 9. 11. 2015, které stěžovatel napadl správní žalobou u krajského soudu. Následně, dne 1. 8. 2016 – kdy o této žalobě ještě nebylo rozhodnuto – požádal o mimořádnou okamžitou pomoc. Ani tato dávka nebyla stěžovateli přiznána, neboť oba rozhodující správní orgány vycházely z toho, že počínaje listopadem 2015, tedy měsícem, kdy bylo pravomocně rozhodnuto o jeho žádosti o příspěvek na živobytí, mohl a měl podat žádost novou. To ovšem stěžovatel odmítl, a proto jim nezbylo, než mu mimořádnou okamžitou pomoc nepřiznat; jde totiž o dávku subsidiární povahy, které předchází právě příspěvek na živobytí, o který měl stěžovatel požádat. Naproti tomu stěžovatel v kasační stížnosti tvrdí, že o příspěvek na živobytí znovu žádat neměl, resp. nemusel, neboť fakticky o něho již požádáno měl, jak vyplývá z odůvodnění nyní napadeného rozsudku ve vztahu k výroku I.; v něm krajský soud jednoznačně konstatoval, že správní orgán I. stupně byl povinen zkoumat, zda stěžovateli nevznikl ze zákona nárok na příspěvek na živobytí nejen za měsíc červenec 2015, ale též za další měsíce

pokračování

počínaje měsícem srpnem 2015 (v podrobnostech viz část I. odůvodnění tohoto rozsudku, kde je provedena rekapitulace obou věcí).

[13] Tvzení stěžovatele nelze podle názoru Nejvyššího správního soudu akceptovat, neboť vychází výhradně z toho, že krajský soud výrokem I. rozsudku ze dne 30. 10. 2018, č. j. 48 Ad 25/2017 – 98, zrušil rozhodnutí ve věci příspěvku na živobytí Tímto rozsudkem krajský soud – řečeno metaforou – již podruhé „vrátil do hry“ danou věc vycházející z žádosti stěžovatele ze dne 30. 7. 2015; poprvé se tak stalo výrokem I. rozsudku ze dne 28. 11. 2016, č. j. 43 Ad 84/2015 – 46. Stěžovatel ovšem opomíjí další kontext celé této věci – především její právní souvislosti. Řízení ve věci jeho žádosti ze dne 30. 7. 2015 totiž bylo poprvé pravomocně skončeno rozhodnutím žalovaného ze dne 9. 11. 2015. Až do doby prvního zrušujícího rozsudku ze dne 28. 11. 2016 se tedy jednalo o věc pravomocně skončenou, u které platila tzv. presumpce správnosti. To znamená, že na rozhodnutí o nepřiznání příspěvku na živobytí na základě žádosti ze dne 30. 7. 2015 bylo nutno hledět jako na bezvadný správní akt až do doby, než byl shledán opak.

[14] Jde o vyjádření principu, který ve svých důsledcích znamená, že i rozhodnutí, které je skutečně vadné, je správné a platné, dokud není příslušným orgánem této své platnosti zbaveno. Zde bylo první negativní rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 11. 2015 zbaveno své platnosti až důsledkem prvního zrušujícího rozhodnutí krajského soudu ze dne 28. 11. 2016. Není proto pochyb, že se jím byl povinen nejen stěžovatel, ale také správní orgán I. stupně řídit. Proto pokud ve vymezeném období – konkrétně dne 1. 8. 2016 stěžovatel požádal o přiznání mimořádné okamžité pomoci, nelze vyčítat správnímu orgánu I. stupně, že vycházel z presumpce správnosti svého předchozího zamítavého rozhodnutí s tím, že řízení v této věci bylo skončeno a stěžovatel tudíž má možnost o příspěvek na živobytí požádat znovu. O této možnosti stěžovatele poučil, avšak vzhledem k tomu, že jí stěžovatel nevyužil, nezbylo správnímu orgánu I. stupně, než rozhodnout dne 8. 8. 2016 o nepřiznání mimořádné okamžité pomoci.

[15] Nejvyšší správní soud je přesvědčen, že jinak v danou chvíli správní orgán I. stupně opravdu postupovat nemohl. Rozhodně nemohl předvídat následné zrušení svého původního rozhodnutí potažmo rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 11. 2015 ve věci příspěvku na živobytí. Současně stěžovateli nemohl přiznat mimořádnou okamžitou pomoc, protože její poskytování se řídí principem subsidiarity.

[16] Zákon o pomoci v hmotné nouzi zakotvuje dva typy dávek k zajištění základních životních podmínek fyzických osob, a to v první skupině dávky měsíčně se opakující – příspěvek na živobytí a doplatek na bydlení (jenž navazuje na dávku státní sociální podpory příspěvek na bydlení) a ve druhé skupině dávky jednorázové označované souhrnně jako dávka mimořádné okamžité pomoci, kde zákon zakotvuje v podstatě čtyři varianty této dávky. Příspěvek na živobytí a doplatek na bydlení jsou základními prostředky k zajištění osob nacházejících se v hmotné nouzi a jedná se o dávky obligatorní, tedy takové, na něž vzniká nárok splněním podmínek stanovených zákonem. Mimořádná okamžitá pomoc, jak plyne ze samotného jazykového výkladu tohoto pojmu, je dávkou jednorázovou pro osoby ocitající se v takové mimořádné situaci, která vyžaduje okamžitou pomoc, ať už peněžitou či věcnou. Prostřednictvím mimořádné okamžité pomoci tak může být poskytnuta pomoc jednak osobě pobírající příspěvek na živobytí a v hmotné nouzi

se již nacházející, jednak v nepříznivých a mimořádných situacích, kdy osoba není v hmotné nouzi, ale je jí nutné bezprostředně poskytnout pomoc.

[17] Podle § 36 odst. 1 písm. a) zákona o pomoci v hmotné nouzi má nárok na mimořádnou okamžitou pomoc osoba uvedená v § 2 odst. 3 téhož zákona, podle něhož platí, že: „osoba se považuje za osobu v hmotné nouzi též, jestliže nesplňuje podmínky uvedené v odstavci 2, avšak s přihlédnutím k jejím příjmům, celkovým sociálním a majetkovým poměrům jí hrozí vážná újma na zdraví.“ V případě hrozící vážné újmy na zdraví tak příslušný správní orgán pomoci v hmotné nouzi neposuzuje, zda je žadatel skutečně osobou v hmotné nouzi, ale přihlíží k sociálním a majetkovým poměrům žadatele, což je právě projevem výše zmíněného principu subsidiarity; srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 2. 2014, č. j. 3 Ads 21/2013 – 42, či ze dne 6. 9. 2018, č. j. 6 Ads 122/2018 – 43.

[18] Zákon o pomoci v hmotné nouzi vychází z premisy, že před přiznáním dávky je osoba v obtížné sociální situaci vždy povinna vyčerpat všechny možnosti ke zlepšení své situace a ke zvýšení příjmu vlastním přičiněním. Konkrétní projev této premisy je pak obsažen v § 3 odst. 1 písm. c) téhož zákona, podle kterého není v hmotné nouzi osoba, která „prokazatelně neprojevuje dostatečnou snahu zvýšit si příjem vlastním přičiněním (§ 11),“ nestanoví-li zákon jinak; zvýšením příjmu vlastním přičiněním se přitom podle § 11 odst. 2 písm. a) zákona o hmotné nouzi rozumí i řádné uplatnění nároků a pohledávek. Jde o jednu ze tří možností zvýšení příjmu vlastním přičiněním, přičemž informaci o tom, o jaké nároky a pohledávky se konkrétně jedná, poskytuje žadateli příslušný správní orgán pomoci v hmotné nouzi při podání žádosti o dávku. O jaké nároky a pohledávky se jedná, vyhodnotí na základě konkrétní situace žadatele, což se v daném případě stalo a stěžovateli bylo doporučeno požádat znovu o příspěvek na živobytí. Je přitom obtížně pochopitelné, proč stěžovatel tohoto doporučení nedbal a žádost o příspěvek na živobytí znovu nepodal. V rozhodné době – tedy v době podání žádosti o mimořádnou okamžitou pomoc (ze dne 1. 8. 2016) totiž byla jeho předchozí žádost o příspěvek na živobytí (ze dne 30. 7. 2015) pravomocně zamítnuta a nic na tom nemění ani skutečnost, že v dané věci probíhalo soudní řízení.

[19] Jak již bylo uvedeno, je třeba respektovat tzv. presumpci správnosti správních aktů, která v daném případě podáním žaloby ve věci příspěvku na živobytí nebyla nijak prolomena. Nebylo proto možné vycházet z toho, že stěžovatel měl žádost o příspěvek na živobytí fakticky podanou, a proto ji nebylo nutné podávat znovu. Opak je pravdou, v danou dobu žádnou žádost o příspěvek na bydlení *de facto* ani *de iure* stěžovatel podanou neměl; o jeho předchozí žádosti bylo pravomocně rozhodnuto a bylo na něm, aby se řídil řádným poučením správního orgánu I. stupně a podal novou žádost o příspěvek na živobytí. Poučení, které se stěžovateli dostalo, bylo zcela v pořádku a bylo adekvátní jeho tehdejší situaci, kterou nelze *ex post* přehlížet na základě pozdějších zrušujících rozsudků krajského soudu. A dlužno dodat, že v důsledku prvního zrušujícího rozsudku ze dne 28. 11. 2016 bylo ve věci příspěvku na živobytí znovu rozhodnuto dne 17. 5. 2017, tj. dříve, než skončilo odvolací řízení ve věci mimořádné okamžité pomoci. Je tedy zřejmé, že nejen správní orgán I. stupně, ale i žalovaný správně vycházel z toho, že řízení ve věci příspěvku na živobytí bylo ukončeno a bylo na místě, aby stěžovatel přednostně podal novou žádost o tuto dávku. Pokud tak stěžovatel přes řádné poučení neučinil, nebylo možno jeho žádosti

pokračování

o mimořádnou okamžitou pomoc vyhovět – a to s ohledem na shora vysvětlený princip subsidiarity jednotlivých dávek v hmotné nouzi, z něhož vychází nejen zmíněná judikatura, ale též odborná literatura; srov. *Pavelková, M., Grunerová, I., Beck, P.* Zákon o pomoci v hmotné nouzi. Komentář, zařazený do knihovny ASPI (k § 2), podle kterého dávka mimořádné okamžité pomoci z důvodu hrozby vážné újmy na zdraví může být přiznána pouze v případech, kdy osoba v měsíci, kdy o tuto dávku písemně požádala, nesplňuje podmínky nároku pro uznání stavu hmotné nouze pro opakující se dávky.

[20] Ostatně stěžovatel v kasační stížnosti princip subsidiarity jednotlivých dávek v hmotné nouzi ani nijak zásadně nerozporoval, pouze tvrdil, že podávat novou žádost o příspěvek na živobytí nemusel, neboť ji měl fakticky podanou, což není pravda. Nejvyšší správní soud sice logice stěžovatele do jisté míry rozumí, nemůže ji však s přihlédnutím ke skutkovým a právním okolnostem akceptovat jako správnou a důvodnou, neboť by tím popřel základní zákonitosti a vlastnosti správních aktů, včetně tzv. presumpce správnosti. Zjednodušeně řečeno – bylo-li v době vydání rozhodnutí obou správních orgánů ve věci mimořádné okamžité pomoci (pravomocně) ukončeno řízení ve věci příspěvku na živobytí, nebylo možno k této objektivní skutečnosti nepřihlédnout. Správní orgán I. stupně i žalovaný proto postupoval správně a bylo na samotném stěžovateli, aby si podal novou žádost o příspěvek na živobytí. Pokud tak stěžovatel neučinil, dávka mimořádné okamžité pomoci mu nemohla být přiznána a krajský soud jeho žalobu v dané věci v souladu se zákonem o hmotné nouzi (vystavěným na principu subsidiarity) zamítl.

IV. Závěr a náklady řízení

[21] Ve světle shora uvedeného Nejvyšší správní soud uzavírá, že neshledal kasační stížnost důvodnou, a proto ji podle § 110 odst. 1 poslední věty s. ř. s. zamítl.

[22] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti Nejvyšší správní soud rozhodl podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatel nebyl v řízení o kasační stížnosti úspěšný, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovaný, jemuž by jinak právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti příslušelo, Nejvyšší správní soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, protože mu podle obsahu spisu v řízení o kasační stížnosti žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly.

[23] Nejvyšší správní soud usnesením ze dne 2. 1. 2019, č. j. 6 Ads 340/2018 – 36, stěžovateli ustanovil jako zástupkyni advokátku JUDr. Moniku Čírtkovou. Hotové výdaje a odměnu za zastupování platí v takovém případě stát (§ 35 odst. 10 ve spojení s § 120 s. ř. s.). Náklady spočívají v odměně ustanovené zástupkyně za dva úkony právní služby (převzetí a příprava zastoupení a doplnění kasační stížnosti) v částce 2 x 1 000 Kč [§ 7 bod 3., § 9 odst. 2 a § 11 odst. 1 písm. b) a písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu, ve znění pozdějších předpisů] a dále v paušální náhradě hotových výdajů ve výši 2 x 300 Kč (§ 13 odst. 4 citované vyhlášky). Celková výše odměny ustanovené zástupkyně proto činí 2 600 Kč. Tato částka jí bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 30 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 22. května 2019

JUDr. Tomáš Langášek
předseda senátu